

JENNIFER A. NIELSEN

DÜZENBAZIN
KALBI

Çeviren
Deniz Arı

*İnanılmaz bir on yıl için Joan'a,
On kitabın ayrıcalığı için Lisa'ya,
Ve daha çok ama çok sayıda kitabın
geleceğine dair umuduma.*

*Dönektir düzenbazın kalbi.
Kendi tutkularının esiri.
Kendi kaderinin mahkûmu.
İntikam için çarpar,
Yahut macera için,
Veya aşk,
Ya da bir düşmanı öldürmek için.*

• BİR •

K E S T R A

Nefes almaya bile zar zor cesaret ederek ve Lord Endrick'in ona iyice yaklaşıp kadar varlığımdan haberdar olmamasını umarak ilerledim. Beni buraya o çağır-mıştı, yani onu hazırlıksız yakalamam mümkün de-ğildi ama taht odasında Kızıl Taht'a doğru ilerlerken her hareketimi izlemesini de istemiyordum.

Kızıl Taht yakutlar ve çeşitli taşlarla süslü, muazzam derecede gösterişliydi ve son bin yıl boyunca güç sahibi olan çeşitli Antora aileleri tarafından sahiplenilmişti. Ama asla bir yabancı tarafından değil. Asla Lord Endrick kadar kötü biri tarafından değil.

Lord Endrick ortalama bir Antoralıdan bir baş daha uzundu ve iri yapılı bir adamdı. Bugün Hükümdarlık subaylarının siyah üniformasını giymişti ve üstü aslında kazanmadığı madalyalarla ve Dallisor ailesinden ele geçirdiği pozisyonunu belli eden, onu bir kral olarak taçlandıran yeşil renkte işaretlerle doluydu. Halkın karşısındayken gerçek doğasını gizlemek için bir maske takardı ama kendi sarayında o maskeyi pek kullanmazdı. Onun yüzüne bak-mak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Kendi insanlarına karşı işlediği her cinayete birlikte teni grileşmiş, yüzündeki çizgiler de derinleşmişti ve artık insandan ziyade bir canavarı andıran bir gö-rünüşü vardı.

Bu tür düşünceler yapmam gereken işi biraz daha kolaylaştırıyordu. Yürümeye devam ettim. Kalbim az sonra olup biteceklerin beklentisi ile sıkışmıştı.

Endrick, baş danışmanı, sırdaşı ve on altı yıllık hayatım boyunca babammış gibi yapan Sör Henry'yle yakın bir görüşme içindeydi. Sör Henry, artık gerçeklerden haberdar olduğumu henüz bilmiyordu ve her şey sona erene kadar da ona söylemeye niyetli değildim.

Şansım yaver giderse, her şey birkaç saniye sonra sona erecekti.

Olden Hançeri her zamanki yerinde, sağ baldırına sarıltı jartiyere iliştilmiş hâldeydi. Ama bugün özellikle bel çevresinde sadece tek bir kuşağı olan bir etek giymiştim, böylece ihtiyacım olduğunda silaha kolayca ulaşabilecektim. Nabzım hızlanmış ve bedenim de fazlasıyla gergindi. Yavaşlamam ve nefes almam gerekiyordu. Düşünmeye devam etmeliydim.

“Kestra, kızım, geç kaldın.” Sör Henry beni azarlama fırsatını asla kaçırmazdı ama en büyük hayal kırıklığını ben Lord Endrick'i öldürdükten sonra yaşayacağını tahmin ediyordum. *Eğer* onu öldürebilsem tabii. Bunu başarmam gerekiyordu.

Uygun bir şekilde eğilerek tahtı selamladım ve Olden Hançeri'nin kabzasının doğru yerde olup olmadığını kontrol etmek için çaktırmadan elimi baldırında gezdirdim. Yerindeydi. Güzel.

“Gecikmemi bağışlayın.” Ses tonum özellikle dikbaşlıydı. Aptalca kışkırtıcı. “Aslında hiç gelmemiş olmayı dilerdim.”

“Kestra!”

Lord Endrick sessizlik komutuyla elini kaldırdı ve sonra bana doğrulmamı işaret etti. Dediği gibi yaptım.

“Lav Çayırıları'ndan döndüğünden beri sıradışı bir ısrarcılıkla saygısızlık yapmaya devam ediyorsun,” dedi.

Başımı arkaya attım. “Saygısızlığın benim için çok da sıradışı olmadığını biliyor olmalısınız. Lav Çayırıları'na gönderilmemin sebebi de bu değil miydi zaten?”

“Seni uslandıracağını düşünmüştük, daha fazla saygısızlık için cesaretlendireceğini değil,” dedi Sör Henry. “Biz...”

Birden durdu ve kralın, lafının bölünmesinden hoşlanmadığını açıkça hatırlatan yakıcı bakışları karşısında ânında başını öne eğdi. Bundan biraz keyif aldım. Hayatım boyunca Sör Henry'nin kimse-nin karşısında sus pus olduğuna şahit olmamıştım.

Ardından Lord Endrick devam etti, "Gençlerde saygısızlık bir noktaya kadar görmezden gelinebilir. İnsanın büyüklerine karşı başkaldırması doğal. Ama bu saygısızlığın burada son bulacak, genç Dallisor. Birkaç gün önce ortadan kaybolduğunda, senin için planlanan bir evlilik vardı. Sör Basil evliliği yine de gerçekleştirmek istediğini ifade etti. Senden sadece insanların karşısına çıkıp onu kocan olarak kabul edeceğine dair bir söz vermeni istiyorum."

Bana cesaret vermesini umarak sırtımı dikleştirdim. "Bunu yapmayacağım."

Lord Endrick elini uzattı ve göğsüme çarpan bir büyü gücü ciğerlerimdeki havanın boşalmasına ve bedenimin geriye doğru savrulmasına sebep oldu. Bu, canımı tahmin ettiğimden fazla yakmıştı ama yine de yapmam gerekiyordu. Lord Endrick'i daha yakınımaya çekmeli, Sör Henry'den uzaklaştırmalıydım. Bir de çaktırmadan eteğimin altına ulaşabileceğim bir pozisyonda olmam gerekiyordu.

"Ayağa kalk, kızım!" diye seslendi Sör Henry. Bu emrinin Lord Endrick'e daha fazla saygı göstermem gerektiğine mi yoksa ayağa kalkmazsam Lord Endrick'in bana daha kötüsünü yapacağına dair bir uyarı mı olduğundan emin değildim.

Ne olursa olsun bu emrine uyamazdım. Henüz değil. "Ayağa kalkarsam bana yine aynısını yapar!"

Endrick'in sesi karardı. "Kalkmazsan da evliliği kabul edene kadar işler senin için çok daha kötüye gider."

"Bana kalırsa, evliliğin kendisi bile sizin bana yapabileceğiniz herhangi bir şeyden çok daha kötü." Normalde tavrım sadece dikbaşlılık olarak değerlendirilebilirdi ama bu durumda söylediğim şey gerçekten de doğrudu. Endrick, Basil'e evlilik gecesinde beni öldürmeyi zorla kabul ettirmişti ve son birkaç gündür yaptığımız özel konuşmalarda Basil'in kendisi de bunu doğrulamıştı.

Ama Lord Endrick sözlerimi hoş karşılamadı. Ayağa kalktı, pelerinin omzundan çıkardı ve Kızıl Taht'tan aşağı uzanan basamakları hızla indi. "Diz çök!"

O sırada çoktan Olden Hançeri'ni jartiyerimden çıkarmıştım. Şimdi elimde duruyordu ve eteğimin bir parçasını hançeri gizleyecek şekilde elimin çevresine dolamıştım. Dizlerimin üzerinde durdum.

İşte o an gelmişti. Onu öldüreceğim an. Zamanlamamın mükemmel olması gerekiyordu. Hançer karnına saplanana kadar hiçbir şey anlamamalı, hiçbir şeyden şüphelenmemeliydi.

Lord Endrick sağ elini kaldırdı ve bir hizmetkâr elinde bir kavrayış eldiveniyle koşarak onu kralının avucuna iliştiirdi. Kavrayış eldiveni, Endrick'in büyüyle yapacağı herhangi bir şeyi daha da güçlü bir hâle getirecekti. Cezalandırmasının daha hafif bir versiyonuna daha önce maruz kalmıştım ve o bile berbat bir deneyimdi.

Sör Henry oturduğu yerden kalkmadı ki bu pek yaptığı bir şey değildi. Normalde cezalandırmaları o gerçekleştirirdi ve bunu yapmadığı zamanlarda da Endrick'in cezalandırmasını yakından seyretmekten keyif alırdı. Ama belki de o acınası, kurumuş kalbinin bir yerlerinde bana karşı bir parça şefkat vardı.

Ya öyleydi ya da sadece birkaç dakika sonra tekrar tırmanmak zorunda kalacağı basamakları inmeye üşenmişti. Evet, muhtemelen sebebi buydu.

Başımı eğdim ve Olden Hançeri'ni sıkıca kavradım. Endrick'in ayak sesleri arkamdan yaklaşıyordu. Sanki işkenceyi uzatmak istercesine, kasıtlı olarak ağır ağır yürüyor gibiydi. Belki de gerçekten öyle yapıyordu.

Sonunda dokunulmaz bir gölge gibi, ölümün kendisi gibi arkamda durduğunu hissettim. Enseme güzelce kavrayabilmek için saçlarımı ayırdı ama o bunu yaparken ben de ayağa fırlayarak elimde hançerle hızla döndüm ve karnında derin bir yara açtım.

"Hayır!" Sör Henry işte şimdi elinde kılıcıyla basamaklardan koşturmaya başlamıştı.

Bu defa çok daha iyi hedefleyerek ters yöne doğru bir darbe savurdum. Hançeri Endrick'in göğsüne doğru indirirken kolumu kavradı ve kavrayış eldiveniyle tüm vücuduma bir acı dalgasının yayılmasına sebep oldu. Yaralı olmasaydı bu büyüsü muhtemelen kalbimi durdururdu.

Nefes nefese yere yığıldım. Endrick tepeme dikildi ve bir yandan elini yarasına bastırırken, "Vasilolan, bir Dallisor kızı mı? O hançeri nereden buldun sen?" diye bağırdı.

Konuşamadım, kelimeleri bir araya getiremedim. Ama sendeleyerek ayağa kalktım ve aramıza biraz mesafe koydum. Sör Henry ise ileri atılmaya davrandı ama Endrick bir elini kaldırarak ona geride durmasını işaret etti.

"Nereden bulduğumun bir önemi yok," dedim. "Hançer artık bana ait ve onunla seni öldüreceğim."

"Bunu yapamayacaksın," dedi Endrick. "Ama onu şimdi bana verirsen, belki yaşamana izin verebilirim."

Sadece bir aptal böylesi bir yalana inanabilirdi. Hançeri tekrar kaldırdım ve bana doğru bir adım atarsa saldırıya geçmeye hazırlandım. Bunu yapmasını umuyordum ve bu sefer çok daha iyi bir darbe indirecektim.

"Gel de al o zaman," dedim.

Bu defa Lord Endrick büyüsünü üstüme gönderdi ve bunu yapmamın mümkün olduğunu bilmesem de, içgüdüsel olarak hançeri ileri uzatıp büyüsünü bloke ettim. Büyü ona doğru geri sekti ve ayaklarının yerden kesilmesine sebep oldu. Kudretli Hükümdarlık Lordu mermer zemine yığılmış sıradan biri hâline geldi. Demek ki tüm söylenenlere rağmen hâlâ ölümlü biriydi, bunu artık anlamıştım. Ona yaklaşmaya davrandım ama ânında doğruldu ve beni taht odasının en uzaktaki pencerelerine savuracak kadar güçlü bir büyü fırlattı. Gözümün önünde siyah noktalar uçuşurken hançeri kullanarak pencerenin camını kırdım ve dışarı atladım.

Normalde, karla kaplı yere düşmem oldukça uzun sürebilir ve soğukla sertleşmiş ağaç dalları ölümüne yol açabilirdi. Ne var ki

işler yolunda gitmezse diye önceden planladığım kaçış yolumdu bu ve ağaçların üst tarafındaki dalların arasına dün akşam Basil'le birlikte gerdiğimiz bir hamağın üstüne düştüm.

Düşüş ölümüne yol açmasa bile, Lord Endrick neredeyse bunu başarmıştı ve bilincimi açık tutmak için çabalıyordum. Fazla vaktim yoktu. Yukarıdan Demirkalplere beni canlı yakalamalarının emredildiğini işittim.

Hamağa bağlı ip merdiveni kavrayacak kadar gücüm olmadığı için bedenimi sallayarak hamağı ters çevirdim. Basil saklandığı yerden adımı fısıldadı ve düşüşümü yavaşlatmak için altıma doğru koştu. Bu noktada artık kutlamalara başlamış olacağımızdan emin olduğumdan, ona buraya gelmemesini söylemişim. Şimdiyse onu karşımda görmek son derece rahatlatıcıydı.

Dünya garip bir açıyla savrulmuşçasına başım dönerken, belimdeki kuşağı Olden Hançeri'nin çevresine doladım ve onu Basil'in eline uzattım.

"Al onu."

Basil dediğimi yaptı ve "Önce sana yardım etmeme izin ver!" dedi.

"Zamanında uzaklaşmam mümkün değil ama sen hançeri koruma altına alabilirsin. Sağ kalmazsam, hançeri Koraklara geri götürmelisin. Şimdi git ve onu kimsenin aklına gelmeyecek bir yere sakla. Benim bile." Özellikle benim.

Basil'in kaçmayı başarıp başaramadığını görece kadar uzun süre ayık kalamadım. Bildiğim tek şey, benim kaçamamış olduğumdu. Demirkalpler adımı haykırarak etrafımı sarmaya başlamıştı bile.

Gözlerim kapandı ve bir daha asla açılmayacaklarından korktum. Başarısız olmuşum.

• İKİ •

K E S T R A

“Kestra!”

Birinin adımı seslenmesiyle gözlerimi kırpıştı-
rarak açtım. Sesi duymuştum ama söylediklerini
anlayamıyordum.

“Neredeyim ben?”

“Babanın yanındasın.”

“Darrow?”

Bunu söylemekle hata yaptığımı anlamam uzun sürmedi. Göz-
lerimi açtığımda Sör Henry’yi dudaklarını sıkılmış hâlde karşımdaki
bir koltukta otururken buldum.

“Eski hizmetkârın Darrow, Hükümdarlık’a karşı işlediği suçlara
yaraşır bir şekilde öldü.” Henry’nin bu düz ve duygusuz ses tonu
ancak yüzlerce insanın infazını emretmiş bir adamdan gelebilirdi
zaten. “Ve cezası daimi olacak.”

“Daimi ceza mı?” Savaş sırasında Herruh Ormanı’nda öldürü-
lenlerin kaderiydi bu. Yarı-yaşar bir hâlde hiç dinlenmeden son-
suza dek dolaşıp durmak. Başımı iki yana salladım. “Darrow, Hü-
kümdarlık saldırısı sırasında bir binanın altında can verdi. Bunu
gözlerimle gördüm.”

Henry gülümsedi ve midem altüst oldu. “O patlamadan önce
Darrow’u yakaladık ve şu anda içinde bulunduğun bu odaya getir-
dik. Lav Çayırları’ndaki eğitimin hakkında tartışmayı pek akıl kârı

olmayacak şekilde reddetti. Lord Endrick'e onu Herruh Ormanı'na gönderip orada dolaşan diğer... mahkûmlara katılmasını emretmekten başka seçenek bırakmadı."

Gözlerime yaşlar doldu ama Henry elini koluma koydu. "Gerçek babanı özlüyorsun demek, ne kadar acıklı. Seninle işimiz bittiğinde ona katılma şansına erişeceğinden şüphem yok."

Bunun kısa süre sonra gerçekleşeceğini tahmin ediyordum. Kollarım ve bacaklarım, oturtulduğum koltuğa iplerle bağlanmıştı. Bu küçük ve karanlık odada, ikimizin oturduğu koltuklar dışında bulunan tek eşya bir masaydı ve tek ışık kaynağımız da masanın üstündeki bir berraktaşı.

Titremeye başladım. Bu odada masum erkekler ile kadınların dudaklarından itiraflar alınmış, aralarındaki en güçlülerin bile iradesi muma çevrilmişti. Burada başıma her ne gelecekse, berbat bir deneyim olacaktı ama asıl cezam sonrasında verilecekti. Daimi ceza.

Arkamdaki kapı açıldı ve bedenime vuran soğukla ürperdim. İçeri kimin girdiğini biliyordum. "Kız hazır mı?" diye sordu Endrick. Henry yüzüme bile bakmadan kralına yer vermek için koltuğundan kalktı ama bu hareketi görmezden geldi.

Endrick, bunun yerine, o derin çizgilerle dolu yüzüyle aniden önüme geçti. İrkilerek başımı geri çektim ve başıma gelebileceklerden duyduğum dehşet hissine ek olarak, çenemi tutup başımı bir o yana bir bu yana çevirdiğinde neredeyse kusacak gibi oldum.

"Kötü bir kaza geçirdin," dedi Lord Endrick. "Kale penceresinden aşağı düştün."

Kaza değildi. Onu öldürmekte başarısız olduktan sonra kaçma girişimimdi ve ikimiz de bunun farkındaydık. Gözlerim onu Olden Hançeri ile yaraladığım noktaya gitti ve herhangi bir sargı bezi göremeyince hayal kırıklığına uğradım.

Demek kendini iyileştirme gücü de vardı. Sonraki Vasılovan'ın bundan haberdar olması iyi olurdu. Keşke ben de bilseydim.

Endrick alnımdaki saçları sanki bana karşı nefretten daha sıcak

herhangi bir his duyabilirmiş gibi nazikçe geriye ittirdi. Kullandığı eline bir kavrayış eldiveninin takılı olduğunu fark ettim ve içimdeki panik duygusu yükseldi. Dokunuşundan uzak durmaya çabaladım ama bağlarım buna izin vermedi.

“Olden Hançeri’ni kullanmayı nasıl başardın?” diye sordu. “Bir Dallisor’un ona dokunamamış olması gerekirdi.”

Hiçbir şey söylememeye kararlı bir şekilde dudaklarımı sıktım çünkü ağzımı açarsam, korkudan ona her şeyi açıkça anlatabilirdim. Cevap vermeyeceğimi anladığında, “O bir evlatlık, lordum. Belki de Halderian kanındandır,” dedi Sör Henry.

Tam olarak belirtmek gerekirse, yarı Halderian’dım. Ve yarı Endrean. Yani Lord Endrick’le aynı kandan. Ancak benim büyük gücüm yoktu.

“Olden Hançeri nerede?” Endrick’in sesi o kadar sakindi ki sınırlarımın daha da gerilmesine sebep oldu. Bacaklarım şimdiden titremeye başlamıştı.

Yapabildiğim tek şey, “Bilmiyorum,” diye mırıldanmaktı.

Endrick gözlerini Sör Henry’ye çevirdi ve o da, “Yalan söylüyor olsa bunu anlardım,” dedi.

Endrick’in yüzünde neredeyse takdir dolu bir ifade belirdi. “Onun, senin bile bilmediğin bir yere gizlenmesini sağladın demek, oldukça akıllıca. Peki, söyle bana, çocuğum, bu sırrı bilen kişi kim?”

Gözümden bir damla yaş kurtuldu ve aklımda mümkün olan her türlü yalan varken, ağzımdan sadece gerçekler döküldü. “Hançer Korakların eline gidecek.”

“Ne kadar da anlamlı. Zaten o Korak delikanlısının da hançeri bulması için Woodcourt’a girmesine yardımcı olmuştun. Adı neydi?”

Gözlerimi tekrar ileri çevirdim. Simon’ın ya da Woodcourt’a gelen bir diğer Korak olan Trina’nın adını söylememeye kararlıydım. Babam ve Endrick, Trina’dan haberdar gibi görünmüyorlardı.

“Korakların seni bize ihanet etmeye zorladığını biliyoruz,” diye devam etti Endrick. “Ve şimdi biz de aynı şekilde karşılık vereceğiz.”

Başımı iki yana salladım. “Önce beni öldürmeniz gerekecek.”

Endrick sesimdeki titremeyi fark edince gülümsedi. “Bunu tercih etmem. Vasılolan olarak bana o kadar önemsiz bir tehdit oluşturuyorsun ki seni hayatta tutmayı tercih ederim.”

“Bu kadar önemsizsem, Korakları durdurmaya da gücüm yetmez.”

“Sen durduramayabilirsin ama ben yapabilirim. Şunu iyi anla, hayatım, bu noktadan itibaren kazanabileceğin herhangi bir seçenek, herhangi bir yol yok senin için.” Kavrayış eldiveni boynumda buzdan bir iz bırakarak aşağı doğru indi ve kalbimin üstünde durdu. “Korku içindesin. Ama buna gerek yok. Kaderinde seni bekleyen en kötü şeyler gerçekleşti zaten.”

Kalbim göğsümün içinde sıkışır gibi oldu ve nefes alışım zorlaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demirkalpler hakkında ne biliyorsun?”

Soluklarım keskinleşti. “Bunu yapmış olamazsın.”

“Hizmetkârlarımdan bazıları güvenilir değil, bu yüzden sadakatlerini güvence altına almak için kendime özgü yöntemlerim var.” Elini göğsüme bastırdı ve kalbim daha da sıkıştı, nefes almam neredeyse imkânsız hâle gelmişti. “Kalplerinden bir parçayı alıp saklıyorum. Bu sayede sadakatsizliklerini hissedebiliyorum ve gerekli görürsem, hainin kalbini avucumun içinde patlatmaktan çekinmiyorum.”

O anda yapmakta olduğu şey de buydu. Kalbimi öylesine sıkıyordu ki görüşüm bulanmaya başlamıştı. Bacaklarımla kollarıma yayılan acı dalgasına, görüşüme inen karanlık eşlik ediyordu. Zar zor aldığım bir nefesle sordum, “Beni neden şimdi öldürmüyorsun?”

“Koraklara geri döneceksin, hayatım. Ama bu defa benim hizmetimde olacaksın.”

Sonunda kalbimi serbest bıraktı ve bayılmamaya çalışırken gözlerimden yaşlar döküldü. “Onları nasıl bulacağımı bile bilmiyorum.”

“Onlar seni bulacaktır. İşini kolaylaştırmak için düğününü bile bundan iki gün sonrasına aldım ve o sersem Basil’in Highwyn’den Koraklara gizlice bir ulak göndermesine izin verdim. Aralarına kabul ederken seni bir kuzu olarak görecekler ama sen aslında benim kurdum olacaksın.”

“Olmayacağım.”

“Olacaksın.” Bana kavrayış eldiveninin üstüne iliştirilmiş bir taş gösterdi. Taş minik bir inci gibi görünüyordu ama Endrick’in yüzü gibi griydi ve çizgilerle doluydu. “Bu, benim sana düğün hediyem, hayatım. Korakların yanındayken gördüğün ve işittiğin her şeyi kaydedecek. Bu taş bana geri döndüğünde, Olden Hançeri’ni bulmak için gereken her türlü bilgi de elimde olacak. Sonra da onları yok edeceğim.”

Başta bunları neden bana açıkça anlattığından emin olamadım. Ama sonra kavrayış eldiveni alnıma geri döndü ve bedenimi sarsan bir korku dalgasıyla birden anlayıverdim. “Bu konuşmaya dair anılarımı mı alacaksın benden?”

Endrick güldü. “Hayır, hayatım. Bundan çok daha fazlasını alacağım.” Parmakları genişçe açıldı ve sonra başımın iki yanına ve üst tarafına bastırdı. “Senden istediğim her şeyi alacağım. Darrow’u, Lav Çayırırları’nda geçirdiğin o üç seneyi, kılıç eğitimi; hepsini alıp yerine bir Hükümdarlık kızına yaraşır fikirlerle dolu anılar yerleştireceğim.”

Ona engel olmaya çalışarak kıvrandım ama büyüsünün çoktan geçmişimi kurcalamaya başladığını, silmeye hazır hâlde düşünceleme sızdığını hissedebiliyordum. Ben daha güçlü bir şekilde karşı koydukça, Endrick de kalbimi daha güçlü sıktı. “Lütfen yapma bunu!”

“Çoktan yapmaya başladım bile.” Parmaklarını hâlâ alnıma bastırılmış hâldeyken, odanın bir köşesinde duran adama doğru başıyla işaret etti. “Bu adam baban Sör Henry ve seni çok seviyor, sen de onu seviyorsun. Bir babaya dair her anında bu adam var, doğru değil mi?”

Şimdi biraz daha sakinleşmiş hâlde babama bakarak gülümsemdim. “Elbette öyle.”

Gözlerim Endrick’e geri döndüğünde, “Seni Olden Hançeri’ne ulaştırıp Vasıloğan olmanı sağlayan her türlü anıyı, seni Korak isyanıyla ilişkilendiren her şeyi unutacaksın.”

Korak isyanını duymuştum. Kabadayılar, hırsızlar ve yalancılarından oluşan bir gruptu bu ve neyse ki benimle hiçbir bağlantıları yoktu.

Endrick devam etti: “Ben senin kralınım ve bana boyun eğecek, her emrime uyacak ve her koşulda bana hizmet edeceksin.”

“Emriniz nedir, lordum?” Bu sözüm onu memnun etmiş gibiydi.

Lord Endrick parmaklarının konumunu değiştirdi ve zihnimde bir şeylerin –belki de bir büyüün– yerinden oynadığını hissederek keskin bir nefes aldım. “Sadece tek bir emrin var, hayatım ve bunu kalbinin derinlerine gömüyorum. Harekete geçme zamanı gelene kadar sözlerimi bile hatırlamayacaksın ama hatırladığın zaman da bu emre uyman gerektiğinden şüphelenmeyeceksin.”

“Yapmam gereken nedir?”

Endrick gülümsedi ve ardından göğsümün içinden çimdiklenmişim gibi hissettim. “Son derece ilgimi çeken bir söylenti duydum. Seni Woodcourt’a getiren o Korak gencini bul ve onu öldür. Başarılı olmak için yedi günün var. Başarısız olursan, ölen sen olacaksın.”

“Baş üstüne, lordum.” İtaat etmeye hevesli bir şekilde başımı salladım. Babam bile yüzüme endişeli bir bakış attı. Sadece bir an için, bana neden böyle baktığını merak ettim.

Lord Endrick elini alnımda gezdirmeye başlamıştı ve her ovuşturduğunda kendimi giderek daha yorgun hissettim. “Şimdi uyu. Uyandığında kendini Kestra Dallisor olarak bulacaksın. Antora için tek bir anlamın olacak, o da emirlerimi yerine getirmek. Sen bana aitsin, çocuğum. Hükümdarlık’a ait bir silahsın sen.”

Gözlerim çoktan ağırlaşmıştı. Sözleri uzanabileceğim ama asla tutamayacağım minik bulut parçaları gibi zihnimde uçuştular.

“Ya başarısız olursa?” diye sordu babam.

“Başarıya ulaşmamı garantileyecek başka bir casusum daha var.”

Sözleri kulağıma önemli geldi; sanki bir şekilde bunu önemsiyor olmam gerekirmiş gibi hissettim. Ama önemsememiştim. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Buna rağmen, benden alınmadan önce kalbimin uzanıp kurtarmaya çalıştığı son bir düşünceyle içimde bir kıvılcım parlayıp söndü.

Simon’ı kurtar.

Bu sözler benliğimde bir an için parlayıp yankılandı ve sonra kayboldu.

Simon’ın kim olduğunu ve neden kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordum.

Sonra o isim de hafızamdan silinip gitti.

“Emirlerinize uyacağını nasıl biliyorsunuz?” dedi babam, benim çoktan uykuya daldığımı düşünerek.

“Çünkü Antoralılar basit zekâlı insanlar. Uyandığında sadece kalmasına izin verdiğim anılarını ve çaldıklarımın yerine yerleştirdiğim yeni anıları hatırlayacak. Bizim tarafımızda olacak.”

Onun tarafında olacaktım. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem buydu. Uyandığında kendimi onun hizmetinde, kafesinden serbest bırakılmış bir kurt olarak bulacaktım.

Bunu reddedersem beni öldürecekti.

Çünkü ben artık Demirkalplerden biriydim.

• ÜÇ •

SIMON

Onu ilk defa pazar meydanında gördüm. Burası onu bulmayı bekleyebileceğim son yerdi ama daha da şaşırtıcı olan, aklındaki en önemli şey o akşam yemekte kırmızı mı yoksa mavi mi giyse daha iyi olur diye düşünmekmiş gibi, etrafındakilerle şakalaşp gülüşerek, dertsiz tasasız, hatta hedefsiz bir hâlde o tezgâhtan bu tezgâha dolaşmasıydı. Tanıdığım Kestra Dallisor'dan o kadar farklı görünüyordu ki gördüğüm kişinin gerçekten o olup olmadığını anlamak için iyice yakınına sokuldum.

Bu *gerçekten* de oydu. Aynı siyah saçlar, aynı gülümseme. Aynı çekici gözler.

Aynıydı ama aynı değildi de.

Uzun saçları özenle örölüp kurdelelerle süslenmişti; çevresinde dolanırken Kestra'nın bir sonraki isteğini daha o düşünmeden önce öngörüp gerçekleştirmek için birbirleriyle rekabet eden dört kızdan biri örmüş olmalıydı. Üstündeki uzun gri pelerini ve altındaki yeşil elbiseyi daha önce görmemiştim ve Olden Hançeri'nin eteğinin altında, baldırındaki jartiyere gizlenmiş olup olmadığını merak ettim. Baldırında her zaman bir silah bulundururdu ve Olden Hançeri'ni sahiplendiğinden beri onu yanından hiç ayırmamıştı.

Hançer, Lord Endrick'i öldürebilecek tek silahtı ve o silahı kullanabilecek tek kişi de Kestra'ydı.

Endrick'e sadık bir şekilde hizmet eden ailesindeki yerinden feragat etmesinin üstünden henüz iki hafta bile geçmemişken benim itirazlarıma rağmen buraya, Antora'nın başkenti Highwyn'e geri dönmüştü. Kralı öldürmek için buradaydı.

Eğer planı hâlâ buysa, o zaman neden pazar meydanındaydı ve neden elbiseleri üstüne tutarak arkalarında dans ediyordu? Neden nedimelerine sürekli bir şeyler fısıldıyor ve kahkahalara boğulmalarına sebep oluyordu?

Belli ki planı değişmişti. Oysa ben ata binebilecek duruma gelirim Antora'nın güney ucundan buraya hemen gelmiştim. Neredeyse hiç uyumamış, sadece etraftan bulduklarımı yiyerek yol almıştım ve aklımdaki tek şey onun güvenliği olmuştu. Şimdi onu sağ salım karşımda görmek güzeldi. Onu görmek harikaydı ama yine de bir şeyler yanlışmış gibi geliyordu.

Muhafızlarının, alışılmamış bir dikkatle onu izleyen iri kıyım iki adamın dikkatini çekmemeye özen göstererek ona doğru ilerledim. Bu adamları tanıyıordum ama Sör Henry'nin şehirdeki her Hükümdarlık âşığına beni özenle tarif edip, yakalanmam karşılığında hatırı sayılır bir ödül sunacağını belirttiğinden hiç şüphem yoktu.

Yakalanmam –ve infazım– hızlı, acı dolu ve kamuya açık bir şekilde gerçekleştirilirdi. Sadece Kestra'nın kaçırılması yüzünden değil, aynı zamanda bir Korak, dolayısıyla da isyanın bir parçası olduğum için.

Aslında, *eskiden* Korak'tım. Şimdiyse kendi başıyındım. Yine de Kestra'nın görevini tamamlamasına yardım etmeye adanmıştım kendimi. Kestra'ya adanmıştım. Bir yerlerde baş başa konuşmamız gerekiyordu. Ama burada değil.

Artık Kestra'yla aramda bir tezgâh kalmıştı. Tüccarlar, müşteriler ve iki lokma bir şeyler çalabilme hayali kuran üstü başı perişan birkaç çocuktan oluşan kalabalıkta gözlerim sadece Kestra'yı görüyordu. Onu görmek, haftalardır susamışken dudağıma değen ilk su damlası gibi, kararmış dünyamda beliren ilk gün ışığı gibiydi.

Bakışlarımdaki yoğunluk onun da dikkatini çekmiş olmalıydı ki gözlerimiz buluştu ve ilk başta beni tanıdığını sandım ama sonra gözlerini kırptırarak hemen bakışlarını kaçırdı, huzursuz olduğu açıktı. Sonra da hizmetkârlarına yüksek sesle artık ayrılma zamanının geldiğini ilan etti.

Bu garip tepkisinden dolayı meraklanarak onları takip ettim. Normalde onun da beni burada gördüğüne, en az benim onu görmeme şaşırıldığı kadar şaşırmış olması gerekirdi ama yüzünde herhangi bir şaşkınlık, heyecan, rahatlama veya ilgi ifadesi görememiştim.

Hatta hiçbir anlamlı ifade görememiştim. Bana bakışı, açık bir pencereden dışarı bakan birinin bakışıyla aynıydı.

Kestra artık pazar meydanının sınırına yaklaşmıştı ve yol kenarında durmuş, muhtemelen arabasını bekliyordu. Onunla bir şekilde konuşacaksak, bunu şimdi yapmalıydık. Onu hizmetkârlarından ayırmam gerekiyordu. Dikkatlerini dağıtacak büyük bir numaraya ihtiyacım vardı.

Yanına varana kadar aklıma bir şeyler geleceğini umarak ona doğru ilerledim. Ama o sırada biri koluma girdi ve beni geriye doğru çekerken başka biri de kulağıma, "Hayır, Simon," diye fısıldadı.

Yüzümü çevirdiğimde karşımda Trina'yı, Kestra'yı Olden Hançeri'ni ele geçirmeye zorladığımız orijinal planımıza dahil olan diğer Korak'ı buldum. Trina başından beri Kestra'dan nefret ediyordu. Şu anda karşımda görmek istediğim son kişi de oydu.

Kolumu kavrayan kişi de eski bir dostum ve yine bir Korak olan Gabe'di. Veya belki de artık dostum sayılmazdı. Trina'yla birlikte buradaysa ve benim tarafımda değil, karşımda yer almayı seçmişse, dostum değildi.

Kolumu kurtardım ve kaşlarımı çatarak onlara baktım. "Burada ne işiniz var sizin?"

"Asıl *senin* ne işin var?" diye terslendi Trina. "Hepdiyarlar'dan ayrılmadan önce Tenger bu işi bize bırakmanı söylemişti!"

“Sen de ona hâlâ güvendiğimi mi sanıyorsun? Sana güvendiğimi mi düşünüyorsun?” Koraklar için ettiğim yeminlerin, Yüzbaşı Tenger’in önce beni daha sonra da Kestra’yı öldürmeye çalışmasından sonra gözümde hiçbir değeri kalmamıştı.

“Bana güveniyorsun,” dedi Gabe, hafif bir tebessümle.

“Koraklara güvenmiyorum. Tenger’in size vermiş olabileceği herhangi bir emre de güvenmiyorum.” Gözlerimi Trina’ya çevirdim. “Vasilolan olduğunu sanmıştın ama aslında...”

“Bunu hatırlatmana ihtiyacım yok,” diye parladı Trina. “Ama şimdilik umurumuzda olan tek şey Olden Hançeri’nin hâlâ Kestra’da olduğundan ve onu Lord Endrick’e karşı kullanmaya hazır olduğundan emin olmak. Bu iki sorunun cevabı da kesin değil.”

O esnada Kestra artık arabasına biniyordu. Etraftaki birkaç Hükümdarlık âşığına el salladı ve onları o akşam tekrar göreceğini söyledikten sonra nedimeleriyle kıkırdaştı. Kestra ne zamandan beri kıkırdaşıyordu ki? Hem bu akşam ne olacaktı?

“Böylece çekip gitmesine izin vermekle aptallık ediyoruz,” dedim.

“Hazırda başka bir planımız var,” dedi Trina. “Sana söylemeye çalıştığımız da buydu; her şey çoktan ayarlandı.”

“Ama sen plana dahil değilsin,” dedi Gabe. “Üzgünüm, Simon ama Koraklardan ayrıldın ve bu bizim görevimiz. Neden dahil olmak istediğini anlıyorum, Kestra’ya karşı hislerin...”

“Bunun hislerimle bir alakası yok,” dedim. “Olden Hançeri konusunda ben de en az sizin kadar endişeliyim.”

“Buraya gelme sebebin Kestra,” dedi Trina düz bir sesle. “Objektif değilsin ve bu da güvenilir olmadığın anlamına geliyor. Ama onu bu akşam Highwyn’den dışarı çıkaracağız. Sana söz veriyorum.”

Soru sormaya ve planın bir parçası olmak konusunda ısrar etmeye hazırlandım ama sonra arkamızdaki pazar meydanından tezahürat sesleri yükseldi. Alkış seslerini takip ederek taşlı yolları takırdatan at nallarına ulaştım ve karşımda Sör Basil’i buldum. İnsanlara el sallıyor ve kendisine yöneltilen ilgiyi aç bir süngerin suyu kucaklaması gibi kucaklıyordu.

Gabe atlara yol vermek için kenara çekilirken beni de yolun dışına doğru itirdi. Basil bizim farkımıza varmadı.

Neden buradaydı ve neden böyle zafer kazanmış gibi dolaşıyordu? Kestra'nın planı Sör Basil'le evlenmeyi reddedip Lord Endrick'i onu huzuruna çağırmaya zorlamaktı. Basil çoktan Reddengard'a geri dönmüş ve hevesle babasının başka bir güçlü aileden onunla evlenecek bir kurban ayarlamasını bekliyor olmalıydı.

Ama hâlâ buradaydı. Bu da Kestra'nın planının bir şekilde başarısızlığa uğradığına işaret ediyordu.

Bu da hâlâ bir düğünün söz konusu olduğu anlamına geliyordu. *Bu akşam* gerçekleşecek olan buydu.

Sıkıtığım dişlerimin arasından, "Kestra'yı Highwyn'den tam olarak ne zaman çıkarmayı planlıyordunuz? Evlendikten önce mi yoksa sonra mı?" diye sordum.

Trina iç geçirdi. "Simon..."

"Günün geri kalanında etrafında ona eşlik eden pek çok kişiyle birlikte olacak," dedi Gabe. "Tek seçeneğimiz o yalnız kalana... hemen hemen yalnız kalana kadar beklemek."

Elim içgüdüsel bir tepkiyle kılıcıma gitti. Bu durumda düğün sonrasını kastediyorlardı ve bu tamamen kabul edilemez bir şeydi.

Ben kılıcımı kaldırıma kadar Trina bana doğru ilerlemişti. "İşimize karışma, Simon!"

Karışmak mı? Elbette ki karışacaktım.

Gabe beni sakinleştirmeye çalışarak ellerini havaya kaldırdı. "Kendine bir bak, Simon. Tam da bu yüzden bu akşam her şeyden uzak durman gerekiyor; hem bizim hem de Kestra'nın güvenliği için."

"Sizinle geliyorum."

"Nasıl? Highwyn'deki bütün muhafızlar seni arıyor. Eğer yakalanırsan planımız da yerle bir olur ve bu durumda Kestra'nın sonu da ölüm olacaktır."

Derin bir nefes aldım. "O zaman bana planınızdan bahsedin."

Trina başını iki yana salladı. "Bilmen gereken tek şey Kestra'yı hayatta ve Olden Hançeri'ni de güvende tutacağız."

“Düğüne engel olacak mısınız?”

Trina ve Gabe bir an birbirlerine baktılar. Bilmem gereken tek şey de *buydu*. Durmam için seslenmelerine aldırmadan hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Kendi planımı kendim kuracaktım.